

Ikabog

Kapitola prvni

Král Norbert Neohrožený

Bylo nebylo jedno maličkaté království, a to království se jmenovalo Přehršlánie. Stovky let tu vládl dlouhý rod světlovlasých králů. V době, o které vyprávím, seděl na trůně král Norbert Neohrožený. Přídomek „Neohrožený“ si přidělil sám v den korunovace, trochu proto, že to vedle jména Norbert znělo dobře, ale hodně taky proto, že jednou chytil a zabil vosu, a navíc docela sám, nepočítáme-li pět sluhů a jednoho čističe bot.

Když král Norbert Neohrožený usedl na trůn, těšil se u svých poddaných ohromné oblibě. Měl překrásné zlatavé kudrlinky a úchvatný pěstěný knír a náramně mu to slušelo v těsných pumpkách, sametových kabátcích a nařasených košilích, které v té době bohatí pánové nosili. Říkalo se o něm, že je velkorysý, kam přišel, tam se usmíval a mával, a tuze se vyjímal na portrétech, které se rozvážely po království a věšely na radnicích. Lidé byli se svým králem zkrátka navýsost spokojeni a mnozí věřili, že mu kralování půjde ještě lépe než jeho otci Pravoslavovi Počestnému, který měl poněkud křivé zuby (ačkoli se o tom příliš nemluvalo).

Králi Norbertovi se v koutku duše ulevilo, když zjistil, že vládnout Přehršláni není zase taková fuška. Království si vlastně vládlo docela samo. Skoro všichni měli dost jídla, obchodníci vydělávali hrnce zlatáků a Norbertovi rádci vyřešili každický problém, který se objevil na obzoru. Takže

na Norberta zbývalo jen zářivě se usmívat na své poddané, když pětkrát týdně vyjel kočárem na lov se svými přáteli lordem Flusbrockem a lordem Kydliánem.

Flusbrock a Kydlián měli každý svůj zámek s velkými pozemky, ale připadalo jim levnější a zábavnější bydlet v paláci s králem, debužírovat na jeho hostinách, lovit jeho jeleny a dávat pozor, aby se král nezakoukal do některé z krásných šlechtičen. Pranic by se jim nehodilo, kdyby se král oženil, neboť královna by jim dozajista zatnula tipec a měli by po zábavě. Nějakou dobu se Norbertovi líbila lady Eslanda, tmavovlasá a krásná tak, jako byl Norbert světlolasý a pohledný, ale Flusbrock Norberta přesvědčil, že je moc vážná a studovaná a lidem by se jako královna nelíbila. Norbert nevěděl, že lord Flusbrock má na lady Eslandu pífku. Kdysi ji totiž sám požádal o ruku, jenže milá Eslanda mu dala košem.

Lord Flusbrock byl hubený, prohnáný a chytrý. Jeho přítel Kydlián měl brunátný obličej a byl tak macatý, že ho na jeho velikého hnědáka muselo vždycky vyzvednout šest mužů. Nebyl sice tak bystrý jako Flusbrock, ale pořád byl o dost chytřejší než král.

Oba lordi byli nesmírně zběhlí v umění lichotek a dokázali dokonale předstírat údiv nad tím, jak báječně všechno Norbertovi jde, od jízdy na koni po cvrnkání kuliček. A jestli Flusbrock něco dovedl opravdu skvěle, tak přesvědčit krále, aby dělal věci prospěšné pro něj. A jestli něco uměl Kydlián, tak přesvědčit krále, že nemá na zemi věrnějších přátel, než jsou oni dva.

Norbertovi oba lordové připadali jako bezva kluci. Radili mu, aby pořádal velkolepé večírky, bohaté pikniky a přepychové hostiny, protože Přehršlánie byla daleko za hranicemi proslulá svým jídlem. Každé zdejší město mělo svůj vyhlášený pokrm a všechny byly nejlepší na světě.

Hlavní město Přehršlánie se jmenovalo Kruasany, nacházelo se na jihu země a všude kolem se rozprostíraly rozlehlé sady, pole se zářivě zlatou pšenicí a louky se smaragdově zelenou trávou, na nichž se pásly čist'ounce bílé krávy. Smetana, mouka a ovoce od místních farmářů putovaly k mimořádným kruasanským pekařům.

Laskavě si představte ten nejlepší koláč nebo tu nejkřupavější sušenku, které jste kdy měli. A já vám teď povím, že v Kruasanech by se styděli, kdyby měli takové blafy prodávat. Pokud dospělý muž požitkem nezaslzel, když se zakousl do zdejšího pečiva, považoval se takový kousek za zcela nepodařený a už ho nikdy nikdo neupekl. Výlohy místních pekařství byly do výšky zarovnané dobrotami jako panenské sny nebo vílí kolébky, ale ze všech nejslavnější byly nebeské pusinky, které byly tak úžasně, palčivě lahodné, že se šetřily na zvláštní příležitosti a všichni radostí plakali, když je jedli. Král Porfirio ze sousedního Lijawského království už králi Norbertovi poslal dopis, v němž mu nabízel ruku kterékoli ze svých dcer výměnou za doživotní dodávku nebeských pusinek, ale Flusbrock Norbertovi poradil, aby se velvyslanci Lijawského království vysmál do obličeje.

„Jeho dcery nejsou ani zdaleka tak krásné, abyste je vyměnil za nebeské pusinky, pane!“ prohlásil Flusbrock.

Také severně od Kruasan se rozkládaly zelené louky a tekly čisté třpytivé řeky. Uprostřed nich ležela dvě města, Tvarošice a Vurstpork. Ta od sebe odděloval klenutý kamenný most přes hlavní přehršlánskou řeku Flumu, po níž se z jednoho konce království na druhý plavily pestrobarevné lodě se zbožím.

Tvarošice byly slavné svými sýry: obrovitá bílá kola, temně oranžové koule, velké drolivé modrobílé válce a docela malinkaté mazlavé syrečky hladší než samet.

Vurstpork každý znal pro zdejší uzené a medové šunky, křupavé slaninky, kořeněné klobásy, jemné bifteky a zvěřinové koláčky.

Slané a kořeněné vůně stoupající z komínů cihlového Vurstporku se mísily s ostrými pachy linoucími se ze dveří tvarošických sýrařů a na čtyřicet kilometrů daleko slinil každý, kdo ten lahodný vzduch vdechl.

Stačilo vyjet pár hodin na sever od Tvarošic a Vurstporku a narazili jste na vinice, kde rostly hrozny s kuličkami velkým jako vejce, zralými a sladkými a šťavnatými. A když jste jeli ještě dál, večer jste dojeli do žulového města Macerava, kde se dělala báječná vína. Říkalo se, že stačí projít se po ulicích a vdechovat zdejší vzduch a člověk se drobátko picne. Nejlepší ročníky se prodávaly za tisíce a tisíce zlatých a maceravští obchodníci s vínem patřili k nejbohatším lidem v království.

Ale kousek na sever od Maceravy se stala podivná věc. Jako kdyby se tu kouzelně bohatá půda Přehršlánie tou nejlepší trávou, nejlepším ovo-

cem a nejlepším obilím na světě vyčerpala. V nejsevernějším výběžku ležela oblast zvaná Mokřad a tady rostly jen jakési gumové houby bez chuti a tenká suchá tráva, která uživila sotva pár prašivých ovcí.

Mokřadští, kteří tu pásli ovce, nebyli upravení, zakulacení a nastrojení jako občané Maceravy, Vurstporku, Tvarošic a Kruasan. Byli vyzáblí a otrhaní. Jejich podvyživené ovce se v Přehršlánii ani za hranicemi nikdy příliš draze neprodaly, a tak jen málo Mokřadských vůbec kdy ochutnalo přehršlánské vynikající víno, sýry, maso nebo pečivo. V Mokřadu se nejčastěji jedl mastný vývar z ovcí, které byly tak staré, že už je nikdo nechtěl koupit.

Zbytek Přehršlánie měl Mokřadské za podivíny, mrzuté, špinavé a nevrlé drbany. Mluvili drsným hlasem, který Přehršlané rádi napodobovali, a zněli jako chraptivé staré ovce. Z jejich způsobů a prostoty si všichni tropili žerty. Kdybyste se v Přehršlánii přeptali, dozvěděli byste se, že jediná kloudná věc, která kdy z Mokřadu vzešla, byla legenda o Ikabogovi.